

[Chr. Ernst Christensen.]

dette sidste Tal vil komme de ikke færdigbehandlede Akkordbegæring, som jeg endnu ikke har Tal paa.

Dette er Tal, der taler deres tydelige og haarde Sprog, og jeg skal ikke kommentere dem. Det viser en Tilstand, som er dybt beklagelig, og som ikke kan fortsættes hverken for Kreditorer eller Debitorer, thi ellers faar det let Form af et Opgør. Det hedder nok, at det er frivillig Akkord, men i en Tid som denne kan det let forme sig saaledes, at man tvinges til at gaa frivilligt med. Vore Landmænd har ligeledes været nødsaget til at gøre stærkt Brug af Henstandsloven — dette er ogsaa et Svaghedstegn — for Sønderjyllands Kreditforenings Omraader alene med godt 5 Mill. Kr., og der henstaar i Dag Restancer for Juni Termin 1933 paa 44,9 pCt. af hele Beløbet, for Kriseaaret 1931 var Restancerne for Juni Termin for samme Tidsrum i alt 38,5 pCt. Disse Tal understreger yderligere den haarde Belastning. Jeg ved, at der i Haab om en Kornordning i udstrakt Grad er deponeret Korn hos Købmændene til Rentebetaling og til Betaling af Høstpantebreve, og det er nødvendigt, at der gennemføres en Kornordning som Udligning, for at disse Landmænd kan faa en rimelig Pris for deres Korn. Man bør heller ikke vente længere med en Ordning paa Grundlag af Landbo-kommissionens Forslag, en Ordning, som kommer det samlede Landbrug til gode, og som i hele Nationens Interesse maa være en Indsats, der gør det mest mulige for at genskabe Rentabiliteten. Thi før den naas, bliver der ikke godt her i Landet, hverken i By eller paa Land for nogen af os. Vi venter ogsaa — og vi formoder efter de Udtalelser, der er faldet paa Mødet i Aabenraa, hvor Landbokommissionens Formand var til Stede —, at man agter at hjælpe særskilt i Sønderjylland — og dette er nødvendigt, men ogsaa det maa være en Ordning, der er lige for alle. Vi forstaar og anerkender Regeringens Vilje til at hidføre Lettelser paa Realkreditpengene, paa Hypoteklaanefonden og Laanekassen, og vi haaber, at en Lettelse kan opnaas paa disse Omraader og for alle faste Prioriteter, men Lettelsen maa komme alle sønderjyske Landmænd til gode i lige Maal; ligestillet Gæld maa behandles ligeligt. Det er tungt for os at komme med disse Krav til det danske Folk, der ogsaa lever i en fattig Tid, men det er nødvendigt, for at der kan skabes Ro og Arbejdsfred. Vort Folks Nerver er tyndslidte gennem Fremmedherredømmet, Kampen mod den store Overmagt, gennem

den frygtelige Krigstid, hvis Virkninger ingen har kunnet unddrage sig, og gennem Krigsaarenes økonomiske Tryk. Det er paa høje Tid, at der sker en Ændring for Sønderjyllands Skyld og for Danmarks Skyld.

Forskellige Ordførere har omtalt nationale og kulturelle Forhold ved Grænsen, og den højtærede Statsminister har omtalt disse Forhold i Forgaars, og jeg kan sige, vi er tilfredse med Statsministerens Udtalelser. Vi ser i dem et Udtryk for Vilje til at værgø Grænsen og til at styrke den danske Folkelighed i Sønderjylland. Det danske Folk, de danske Regeringer har altid tilstræbt et godt og nabovenligt Forhold til Naboer mod Syd til Gavn for begge Parter. Udviklingen syntes at forme sig gunstigt i de sidste 5 Aar før 1930; den gensidige Forstaaelse var i Vækst, og der knyttedes Forbindelser mellem Folkene, der medførte, at den uundgaaelige Kulturkamp førtes paa en rolig og værdig Maade. Vore Folkefæller Syd for Grænsen fik en Mindretalsordning, de kunde arbejde under — selv om den ikke var paa Højde med den, vi har givet det tyske Mindretal Nord for Grænsen —, og dette har Spiren til fremtidig Forstaaelse i sig. Denne Udvikling blev dog brat afbrudt, da Nationalsocialisterne kom til Roret i Tyskland. Vi forstaar, at den mægtige Samling paa national Grund, der fandt Sted i vort Naboland, maatte rejse stærke Døninger, hvis Virkninger ogsaa maatte spores ved vor Sydgrænse, men ingen havde dog troet, at vi vilde blive stillet over for Udslag af denne nye Bevægelse, over for Udtalelser fra de ledendes Side, der helt kuldkaastede den hittidige grænsepolitiske Udvikling. Lad være, at en Del af disse Udtalelser maa tilskrives den nationale Rejsnings nye Synspunkter og paaføres den nye Begejstrings Konto — Kamptonerne har jo lydt flittigt under Hitlers Kamp om Magten —, saa vil dog vort tyske Nabofolk, saa vil dog det ærede Medlem Hr. Schmidt vel kunne forstaa, at Udtalelser som de, der fremkom i Dr. Sieverts Programtale i Slesvig den 24. Marts og Pastor Peberkorns i Eckernförde den 5. April — jeg formoder, at det ærede Medlem kender disse Udtalelser, Udtalelser om direkte Angreb mod Grænsen og Udtalelser, der kunde forstaaes, eller rettere kunde misforstaaes som forblommede Signaler til Aktion —, at disse Udtalelser maatte vække Uro ved Grænsen, især da Pastor Peberkorns Udtalelser kom efter moden Overvejelse og efter „indhentet Information fra Berlin“. Det kan enhver forstaa, og hvem der har boet ved Grænsen i denne Tid, ved, hvilken mægtig Uro og Bevægelse disse Udtalelser